Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' δ' καὶ ε' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ ἀλάνθαστον φάρμακον πάσης συμφορᾶς.— Ὁ νυμφικὸς θάλαμος (ὑπὸ κ. Ἀνδρομάχης Στορνάρη). — Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων καὶ ἐξεταστικαὶ τῶν κυριῶν ἐπιτροπαί.— Ἡ ἰσότης καὶ ὁ κοινωνισμὸς χίμαιρα.— Ὁ Σύλλογος τῶν αἰσθητικῶν (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).— Αἱ ἐπισκέψεις.—Θέατρον.— Ἀλληγραφία.—Συμβουλαί.—Συνταγαί.— Εἰδοποιήσεις.— Ἐπιφυλλίς

ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΑΛΑΝΘΑΣΤΟΝ ΕΝ ΤΗ ΣΥΜΦΟΡΑ

Δὲν εἶναι μαγικόν τι βότανον, τοῦ ὁποίου τὴν ἀπόκτησιν μόνον οἱ προνομιοῦχοι τοῦ κόσμου δύνανται νὰ ὀνειροπολήσωσιν. Ὡς αἱ μέγισται συμφοραὶ μόνον τοὺς ἀσθενεστέρους προσβάλλουσι καιριώτερον, οὕτω καὶ ἡ θεραπεία αὐτῶν εἰς τούτους μάλιστα ἀποβαίνει εὐχερὴς καὶ προσιτή.

Φύσει ἀσθενὴς ὕπαρξις ἡ γυνή, ταχθεῖσα δὲ καὶ ὑπὸ τῶν νόμων καὶ παραδόσεων εἰς ἥττονα τοῦ ἀνδρὸς μοῖραν, εἰς οἵαν δήποτε κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἂν ἀνήκῃ, καλεῖται νὰ παλαίσῃ πρὸς συμφορὰς καὶ πικρίας ἀναριθμήτους καὶ ἀνίσους πρὸς τὴν φυσικὴν ὑπερευαισθησίαν της.

Ὡς μόνην ἀνακούφισιν, ὡς μόνην παρηγορίαν οἱ πολλοὶ ἀντιτάσσουσι τὴν προσευχήν. Ἡμεῖς χωρὶς νὰ θεωρηθῶμεν ἀσεβεῖς, φρονοῦμεν ὅτι ἡ προσευχὴ ἐνισχύει μὲν ἐν δεδομέναις στιγμαῖς ψυχικῆς ἀπογοητεύσεως, δίδει πίστιν καὶ ἐλπίδα, ἀλλ' ἡ δυστυχὴς ἥτις θὰ ἠρκεῖτο εἰς τὴν προσευχὴν μόνον, ἀπόλλυσι ταχέως καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα, ἣν πρὸς στιγμὴν ἀνέκτησε.

Μόνη ἡ ἐργασία παρέχει ἡμῖν διαρκῆ καὶ παρατεταμένην τὴν λήθην, μόνη αὐτὴ ἀπασχολεῖ τὸν νοῦν μας, διασκεδάζει τὴν καταλλύζουσαν τὰ στήθη μας λύπην, διανοίγει εἰς τὴν φαντασίαν μας ὁρίζοντας νέους, τέλος καθιστᾷ ἀνεκτὸν τὸν βίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ συμφορὰ ἐναπέθηκεν ἀμειλίκτως τὴν μαύρην τῆς ἀπογνώσεως καὶ τῆς ὀδύνης σφραγῖδα.

Εἴσθε μόνη ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπωλέσατε πᾶσαν προσφιλῆ εἰς τὴν ψυχήν σας ὕπαρξιν, οὐδεὶς πλέον δεσμὸς σᾶς συγκρατεῖ ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ προδοσία, ἡ ἀπογοήτευσις καὶ ἡ ἀνία ἐξήραναν πᾶσαν πηγὴν εὐτυχίας, ἐξηφάνισαν πᾶν ὡραῖον τῆς ζωῆς σας ὄνειρον; Μόνον σοβαρὰ ἐνασχόλησις, μόνον ἐργασία σκόπιμος δύναται νὰ στεγνώσῃ τὰ δάκρυά σας, νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν θλῖψίν σας, νὰ σᾶς κάνῃ νὰ λησμονήσητε καὶ τοὺς ἄλλους καὶ ἑαυτήν.

Διατί οἱ πτωχοὶ φαίνονται ὅτι παρηγοροῦνται ἐν ταῖς λύπαις των εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον; Διατί φαίνονται αἰσθανόμενοι μετριώτερον πᾶσαν ὀδύνην; Διότι ὁ μέγας ὁδηγὸς τοῦ βίου των, ἡ ἐργασία, δὲν τοῖς παρέχει καιρὸν νὰ ἐνδιατρίψωσιν εἰς τὴν λύπην των καὶ νὰ ἀναξέωσι τὰς πληγὰς τῆς καταπεπονημένης ψυχῆς των.

Πολλαὶ θεωροῦσι τὸν θάνατον ὡς τὴν ὑπερτάτην τῶν θλίψεων καὶ ὅμως ὑπάρχουσι λύπαι, κατὰ τὸ φαινόμενον ὀλιγώτερον ἰσχυραί, ὧν ὅμως ἡ παράτασις ἀποβαίνει τρομερὰ καὶ ἀφόρητος τοῦ βίου μάστιξ. Ὑπάρχουσι ἀπογοητεύσεις φρικώδεις, αἵτινες κατασυντρίβουσι καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ὕπαρξίν μας. Ὑπάρχουσι καθήκοντα ἐπιτακτικά, ὧν ἡ ἐπιτέλεσις ἐξαντλεῖ καὶ τὰς εὐγενεστέρας φύσεις. Πόσαι ἐξ ἡμῶν δὲν ἠσθάνθημεν αἱμασσούσας τὰς λεπτοτέρας καὶ εὐαισθητοτέρας τῆς καρδίας μας χορδάς, διότι ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὑπάρξεις προσφιλεῖς κεντῶσιν αὐτὰς διὰ δηλητηριώδους βελόνης; πόσαι δὲν ὑποχρεούμεθα νὰ ζῶμεν ἐκεῖ, ἔνθα μόνον νὰ πάσχωμεν δυνάμεθα; πόσαι δὲν διάγομεν βίον φυτικόν, ἐνῷ αἰσθανόμεθα τὴν δύναμιν νὰ παλαίσωμεν καὶ νὰ ἀνέλθωμεν εἰς ὑψηλοτέρας σφαίρας; Πόσαι δὲν εὕμεθα δέσμιοι δοῦλαι τῆς θέσεως, ἣν κατέχομεν καὶ τῶν ὑποχρεώσεων, ἃς αὕτη μᾶς ἐπιβάλλει; Καὶ πόσαι ἐξ ἡμῶν δὲν κατασυντρίβονται ὑπὸ τὸ βάρος τῆς καθημερινῆς ταύτης πιέσεως, ἀγνοοῦσαι τὴν χρῆσιν τοῦ μόνου καὶ ἀλανθάστου φαρμάκου πάσης λύπης: τῆς ἐργασίας.

Ναί! ἡ ἐργασία εἶναι ὁ λιμὴν ὁ σώζων τὸ καταποντιζόμενον πλοῖον τοῦ βίου μας ἀπὸ βεβαίου ναυαγίου. Εἶναι ὁ ἀ-

στὴρ τῶν μάγων, ὁ ὁδηγῶν καὶ προστατεύων. Ἡ ἐργασία δύναται ὑπὲρ ἡμῶν ὅ,τι δὲν δύναται οὔτε ὁ κόσμος, οὔτε ἡ κοινωνία, οὔτε οἱ φίλοι. Ἐν τῇ ἐργασίᾳ νευρικοὶ καὶ ἐκνευρισμένοι εὑρίσκουσιν ἡσυχίαν, ἀνάπαυσιν, θεραπείαν. Διὰ τῆς ἐργασίας διασκεδάζεται ἡ ἀνία, ἐξοικονομεῖται ὁ χρόνος, θεραπεύεται ἡ νοσταλγία καὶ τὰ ἐπιβλαβῆ τῆς ἀργίας ὄνειρα.

Ἡ ἐργασία εἶναι ἡ παγκόσμιος πανάκεια παντὸς κακοῦ, εἰς αὐτὴν δὲ ἂς προσφεύγωμεν πάντοτε, ὁσάκις ὁ βίος μᾶς φαίνεται ἐπαχθὴς καὶ αἱ ἐν αὐτῷ ἐγκατεσπαρμέναι πικρίαι ὑπέρτεραι τῶν δυνάμεών μας.

Ο ΝΥΜΦΙΚΟΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

ὑπὸ Déplit.

I

Εἰς ἀπόστασιν πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας ἀπὸ τῶν ἐξοχικῶν ἀνακτόρων τοῦ Ναπολέοντος Γ'. πρὸς βορρᾶν δεσπόζει τῆς θαλάσσης ὁ περίφημος φάρος τῆς Biarritz, ὅστις ἐκ τῶν ὄπισθεν περικυκλοῦται ὑπὸ βράχων ἀποτόμων, ὧν πολλὰ τεμάχια ἀποσπασθέντα κεῖνται ἤδη ἐν μέσῳ τῆς ἀμμώδους θαλάσσης. Ἀκριβῶς δὲ ὄπισθεν τῶν τεμαχίων τούτων εἶνε τὸ σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δρᾶμα, ἐξ οὗ καὶ ὠνομάσθη τὸ σπήλαιον τοῦτο «ὁ Νυμφικὸς Θάλαμος».

Ἰδοὺ πῶς μοὶ διηγήθησαν τὴν ἱστορίαν λέγει ὁ κ. Déplit. — Ἐκαθήμην εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰν ἐκεῖθεν τοῦ φάρου. Τὸ ἀεράκι τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους, χλιαρὸν ἐκ τοῦ ἡλίου, ἐξικνεῖτο πεπληρωμένον ἐξ ὀσμῶν ἁλατούχων, αἵτινες ἐκίνουν τὴν ὄρεξιν. Ἀντικρύ μου ὁ ὠκεανὸς ἐξήπλου τὰ κύματά του ἐπὶ τῆς λεπτῆς ἄμμου, ὡς ὅρις πράσινος μηκύνων τοὺς στιλπνοὺς δακτυλίους του ὑπὸ τὸν ἥλιον! Ὄπισθεν, ὁ βράχος μὲ τὰς λευκοφαίους σχισμάς του, ἐντὸς τῶν ὁποίων φυτρώνουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δένδρα καχεκτικὰ καὶ χαμόκλαδα· ὀλίγον κατωτέρω ἓν σπήλαιον εὐρύ, πλῆρες δρόσου καὶ σκιᾶς, ἤνοιγε τὸ μυστηριῶδες αὐτοῦ στόμιον.

Ἥμην κατειλημμένος ἐκ τῆς ἀδικαιολογήτου ἐκείνης συγκινήσεως, ἣν παράγει ἡ φύσις, ὁπότε μία χεὶρ ἔπληξε τὸν ὦμόν μου, καὶ φωνὴ γελαστὴ μοὶ λέγει: «εἶσαι περίφημα σήμερον, μοὶ φαίνεται». Ἦτο εἷς φίλος τῶν νεανικῶν μου χρόνων ὁ ὑποπλοίαρχος πολεμικοῦ πλοίου Γαβριὴλ Φ.....

— Τὸ ἔνστικτον σὲ ὡδήγησεν, ἐπανέλαβεν, ἔνθα ἄλλοτε συνέβη ἓν δρᾶμα, εἰς ἣν μάλιστα θέσιν εὑρίσκεσαι.

— Ἐν δρᾶμα..... ἐδῶ;

— Μάλιστα, ἐντὸς τοῦ σπηλαίου τούτου. Ἔκτοτε κατέστη περιώνυμον, καὶ εἰς τὸν τόπον τὸ ὀνομάζουσιν «ὁ Νυμφικὸς Θάλαμος». Ἔμαθον τὴν ἱστορίαν τοῦ δράματος ὅτε αὐτὸ πλέον ἐτελέσθη. Ἤναψα ἓν σιγάρον καὶ ἐγενόμην ὅλος ὦτα ὅπως ἀκούσω τὴν περίεργον αὐτὴν ἱστορίαν.

II

Ὑπῆρχε ποτὲ εἰς τὸ Biarritz μία ὡραία κόρη τὴν ὁποίαν ὠνόμαζον Πασχαλίνην. Μία ὡραία Basquaise δέκα ὀκτὼ χρόνων, ὑψηλή, ἰσχνὴ ἔχουσα τὸν τύπον τὸν περικαλλῆ τῶν λυγηρῶν ὀρεινῶν.

Ἡ μέλαινα κόμη της ἔστιλβεν ὑπὸ τὸ κίτρινον μεταξωτὸν μανδήλιόν της, δεμένον μετά τινος φιλαρεσκίας. Τὰ κοράλινα χείλη της ἀπεκάλυπτον, ὅταν ἐχαμογέλα, σειρὰν λευκοτάτων μαργαριταρίνων ὀδόντων. Ἡ Πασχαλίνη ἦτο ράπτρια καὶ ἔζη τὸν πατέρα της, ἕνα μέγαν εὐήθη ἡμιπαραλυμένον, χαμένον εἰς τὰ ὄνειρά του, ὅστις ἀπήντα πάντοτε δι' Ἱσπανικῶν παροιμιῶν ὀλίγον ἀορίστων, εἰς τὰς ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας τῷ ἔκαμνον. Ἡ κόρη ἐλάτρευε τὸν γέροντα καὶ τὸν περιέθαλπεν ὡς παιδίον. Ἔλεγον δὲ οἱ γείτονες πάντοτε ὅτι ἡ Πασχαλίνη οὐδέποτε θὰ παρεκτραπῇ χάριν τοῦ πατρός της.

Ἡ Πασχαλίνη εἶχε δύο γείτονας ἐξ ὧν ὁ μὲν Μωϋσῆς Δυνέ, πλούσιος, γέρων, καὶ δυσειδὴς τῇ προσέφερε καλὴν περιουσίαν, ὁ δὲ Μάξιμος Σαραβεϋρούς πτωχός, νέος καὶ ὡραῖος, τῇ προσέφερε..... καλὴν καρδίαν. Κατὰ τὴν ἰδίαν του ὁμολογίαν, ὁ Μάξιμος ἦτο ὁδηγὸς εἰς τὰ Πυρρηναῖα, πράγματι ὅμως λαθρέμπορος.

Ἡ Πασχαλίνη ἠγάπα τὸν Μάξιμον, διότι ὁ ἔρως ἑλκύει πάντοτε τὸν ἔρωτα.

Μῆνάς τινας τὰ πράγματα ἐβάδιζον κανονικὴν πορείαν. Συχνὰ ὁ Μωϋσῆς Δυνὲ ἐσταμάτα πρὸ τῆς πτωχῆς καλύβης καὶ ἔλεγε βαρέως ξύων τὴν ρῖνά του:

— Σᾶς προσφέρω μίαν καλὴν περιουσίαν, Πασχαλίνη..... μίαν καλὴν θέσιν.....

Αὕτη τῷ ἀπήντα:

— Εἶσαι πολὺ τίμιος, κ. Μωϋσῆ, ἀλλ' ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν Μάξιμον. Καὶ ὁ κ. Μωϋσῆς ἔφευγε μεμψιμοιρῶν καὶ ψελλίζων τὴν λέξιν:

Θὰ τὴν καταφέρω..... Θὰ τὴν καταφέρω.....

Ἐν τούτοις ὁ ἔρως τοῦ Μαξίμου καὶ τῆς Πασχαλίνης ἐξηκολούθει καὶ προὐκάλει τὰ σχόλια τῶν κατοίκων. Δυστυχῶς ἦσαν πτωχοί. Μία ράπτρια δὲν κερδίζει μεγάλα πράγματα, καὶ μάλιστα ὅταν ἔχῃ νὰ θρέψῃ καὶ πατέρα. Εἰς δὲ λαθρέμπορος ἔχει ν' ἀντιπαλαίσῃ πρὸς πολλοὺς κινδύνους. Ἀλλὰ ἠγαπῶντο τόσον, ὥστε μίαν πρωίαν ἦλθον νὰ εὕρουν τὸν πατέρα Πασχὰλ καὶ τῷ εἶπον:

— Ἀγαπώμεθα, καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ὑπανδρευθῶμεν. Ὁ γέρων ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπήντησε βραδέως:

— Πολὺ καλά..... πολὺ καλά.....

Τὸ εὔχαρι ζεῦγος ἐγονυπέτησε καὶ ἐδέχθη τὴν εὐλογίαν τοῦ γέροντος. Οἱ ἀρραβῶνες ἦσαν τελειωμένοι πλέον.

Ἡ Πασχαλίνη συνώδευσε τὸν νέον ἀναχωροῦντα καὶ τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο ἔμειναν ἀργά, πολὺ ἀργὰ εἰς τὸν βράχον.

Τὴν νύκτα, ὅταν ἡ ὡραία Basquaise ἐπανήρχετο εἰς τὰ ἴδια εὐτυχεστάτη καὶ μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν ἀπὸ χαράν, συνήντησε τὸν Μωϋσῆν Δυνέ, ὅστις τῇ εἶπε βαρέως ξύων τὴν ρῖνά του:

— Πασχαλίνη, σᾶς προσφέρω μίαν καλὴν περιουσίαν..... μίαν καλὴν θέσιν. Αὕτη τῷ ἀπήντησεν:

— Εἶσθε τίμιος ἄνθρωπος, κ. Μωϋσῆ, ἀλλ' ἀπόψε ὁ Μάξιμος καὶ ἐγὼ ἠρραβωνίσθημεν.

Καὶ ὁ κ. Μωϋσῆς ἔφυγεν ἀκόμη μουρμουρίζων:

— Θὰ τὴν καταφέρω..... Θὰ τὴν καταφέρω!

Μετά τινας ἡμέρας προσέφεραν εἰς τὸν Μάξιμον ἐργασίαν ἐξαίρετον! Ὁλόκληρον φορτίον ἔπρεπε νὰ περάσῃ μέσα εἰς τὴν *Guibuziou*. Ὁ νέος λαθρέμπορος ἐθεωρεῖτο ὡς δυνάμενος νὰ ἐκτελέσῃ τοιαύτην ἐπιχείρησιν, καί τοι ἡ ἐποχὴ ἦτο κακή. Ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἔπνεεν ἐκ τοῦ πελάγους ἰσχυρὸς ἄνεμος, ὅστις ἔκαμε τοὺς θαλασσινοὺς νὰ λέγουν: «Ἡ Παναγία τῆς Γουαδελούπης περνᾷ!» Ἡ Παναγία τῆς

Γουαδελούπης, ἡ Παναγία ἡ ὠχρά, μὲ ἰμμάτια πράσινα, ἥτις παρασύρει ἐν τῇ πτήσει της ἐκείνους οἵτινες μένουν ἀργὰ τὴν νύκτα ἐπὶ τῆς μεγάλης λευκοφαίου θαλάσσης.

III

— Θὰ ἐπανέλθω μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας! εἶχεν εἴπει ὁ Μάξιμος Σαραβεϋρούς, ἀσπαζόμενος τὴν Πασχαλίνην εἰς τὰ χείλη.

Ἀλλὰ ὀκτὼ ἡμέραι, ἔπειτα εἰς μήν, δύο, τρεῖς μῆνες διέρρευσαν χωρὶς νὰ λάβῃ εἰδήσεις ἀπὸ τὸν νέον λαθρέμπορον. Ἡ Πασχαλίνη ἔκλαιεν ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας της ἔμενεν ὀρθία ἐπὶ μακρὰς ὥρας ἐπάνω εἰς τὸν βράχον μὲ ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὴν Ἱσπανικὴν ἀκτήν!

Ἄχ! ἐὰν ἦτο ἐλεύθερα πῶς θὰ ἐπέτα εἰς ἀναζήτησιν τοῦ μνηστῆρός της ἐκεῖ κάτω, διὰ μέσου τῶν ὑψηλῶν ὀρέων τὰ ὁποῖα τὴν ἐχώριζον ἀπὸ τὸ προσφιλὲς ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός της!

Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ μείνῃ· εἶχε τὸν πατέρα της νὰ συντηρήσῃ. Μίαν ἡμέραν διεδόθη ὅτι ὁ Μάξιμος εἶχε φονευθῆ παρὰ τῶν τελωνοφυλάκων· καὶ ὄντως, παρῆλθε τὸ ἔτος ὁλόκληρον χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ κανείς.

Μία δυστυχία δὲν ἔρχεται ποτὲ μόνη! Νύκτα τινὰ ἡ καλύβη τῆς Πασχαλίνης ἐκάη, χωρὶς νὰ μάθουν ποτὲ ποῖος εἶχε θέσει τὸ πῦρ. Ἡ Πασχαλίνη καὶ ὁ πατήρ της ἦσαν κατεστραμμένοι!!

Ὁ Μωϋσῆς Δυνὲ εἶχεν εὐτυχήσει εἰς τὰς ὑποθέσεις του ὡς πάντοτε· ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀκόμη εὐτυχής! Ὦ! ἔλειπε κάτι τι..... Δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ ἔλθῃ νὰ εὕρῃ τὴν ὡραίαν Basquaise, γνωρίζων καλῶς ὅτι ἔμελλε νὰ τῷ ἀπαντήσῃ:

— Εἶσθε πολὺ τίμιος κ. Μωϋσῆ, ἀλλὰ περιμένω τὸν Μάξιμον ὅστις θὰ ἐπανέλθῃ. Ἐὰν δὲν ἐπανέλθῃ, θὰ τῷ εἶμαι πιστὴ χήρα του. Ἔπειτα δὲ εἶμαι ἔντιμος κόρη καὶ δὲν θέλω νὰ ἐντρέπομαι τὸν κόσμον.

Μάλιστα, ἦτο ἔντιμος ἡ πτωχὴ Πασχαλίνη, καὶ τόσῳ μᾶλλον ἔντιμος ὅσον ἦτο δυστυχής! Ἀφ' ἧς ἐπυρπολήθη τὸ πτωχικόν της καὶ δὲν εἰργάζετο πλέον εἰς αὐτό, ἐπήγαινεν εἰς τὰ ξένα. Ἐκοπίαζε περισσότερον, καὶ ἐκέρδιζεν ὀλιγώτερον. Ὁ γέρων ἔμενε μόνος καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἐτήκετο βραδέως ἀπὸ τὴν λύπην του.

Δύο ἔτη εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Μαξίμου. Τέλος ἡ ἀθλιότης των κατέστη τόσον μεγάλη ὥστε ὁ Μωϋσῆς Δυνὲ τοὺς εὐσπλαγχνίσθη. Ἄλλως τε, ἦτο ἐρωτευμένος παρά ποτε, ἐρεθισθεὶς ἐκ τῶν καταφρονήσεων τῆς ὡραίας Basqunaise τῆς τόσον νέας καὶ τόσον δροσερᾶς. Παρουσιάσθη λοιπὸν πρὸς αὐτήν, πλὴν αὐτὴν τὴν φορὰν τῇ εἶπε:

— Δὲν σᾶς προσφέρω πλέον καλὴν περιουσίαν μόνον, Πασχαλίνη, ἀλλὰ καὶ τὴν χεῖρά μου! Κοπιάζετε ὑπερβολικά, καὶ ἐὰν δὲν εἶσθε σεῖς, ὁ πατήρ σας θ' ἀπέθνησκεν ἐκ τῆς πείνης. Ὁ Μάξιμος ἀπέθανε. Σώσατε ἐκεῖνον ὅστις ζῇ!

Αὕτη οὐδὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ ἀφέθη νὰ ἐναγκαλισθῇ ὑπ' αὐτοῦ.

Τότε ὁ Μωϋσῆς μετέβη νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα Πασχὰλ καὶ τῷ διηγήθη τὸ πρᾶγμα.

Ὁ γέρων ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ τῷ εἶπε βραδέως·

— Πολὺ καλά..... πολὺ καλά..... Ὁ Μάξιμος ἀπέθανε, τὸ μέλλον ἰδικόν σας!

Ἀλλὰ δὲν ἐγονάτισαν πλέον ἐνώπιον τοῦ γέροντος, καὶ ὁ γέρων δὲν τοὺς ηὐλόγησε!

IV

Τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ γάμου, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς φθινοπωρινῆς ἰσημερίας, ἡ ὡραία Basquaise περιεπάτει ἐπὶ τοῦ στενοῦ κατὰ μῆκος τοῦ φάρου πλησίον τοῦ σπηλαίου, ὅτε μία φωνὴ ὄπισθέν της λέγει:

— Πασχαλίνη! Πασχαλίνη!!

Ἡ δυστυχὴς τρέμουσα ὡς φύλλον ἀνέκραξε:

— Μάξιμε! Ἐσύ!... Ἐσύ! καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ ἠγαπημένου της. Ἦτο αὐτός, πάντοτε ὡραῖος πλὴν ὠχρὸς καὶ ἀδύνατος! Καὶ τὴν ἐκράτει σφιγκτά, πολὺ σφιγκτά.....

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν, ὅτι νυμφεύεσαι τὸν Μωϋσῆν Δινέ;

— Ἀληθές! Ἐὰν δὲν τὸν πάρω ὁ πατήρ μου δὲν θὰ ἔχῃ ψωμί! Διατί δὲν ἦλθες;

— Διότι οἱ Ἱσπανοὶ μὲ συνέλαβον καὶ μὲ ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακήν. Ἀλλὰ τώρα εἶμαι ἐλεύθερος· θὰ ἐργασθῶ.

— Τί θ' ἀπογείνῃ ὁ πατήρ μου, ἐὰν σὲ συλλάβουν καὶ πάλιν;

Ὁ Μάξιμος ἀντὶ ἀπαντήσεως τὴν ἔσφιγξε ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του!

— Ὄχι, ὄχι, μὴ ὁμιλῶμεν πλέον εἶπε. μὴ φιλονεικῶμεν. Σὲ ἀγαπῶ!!

Καὶ τὴν ἐκάλυψε μὲ φιλήματα, καὶ τὴν παρέσυρεν ἡσύχως πρὸς τὸ σπήλαιον. Ἐκείνη δὲν ἀνθίστατο πλέον.... Ἐκεῖ ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν σκιὰν τοῦ σπηλαίου διηγοῦντο ἀμφότεροι τὰ παθήματά των, βυθισμένοι ἐν τῇ ἀτελευτήτῳ ἐκστάσει τοῦ ἔρωτος!!

Αἴφνης ὠθουμένη τῶν βραχιόνων του εἶπε:

— Ὁ καιρὸς περνᾷ.... ἄφησέ με νὰ φύγω. Ἀκούω τὸ ὡρολόγιον νὰ κτυπᾷ μεσονύκτιον!

— Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ κρότος τοῦ ὡρολογίου, φιλτάτη μου, εἶναι τὸ φτερούγισμα τῶν γλάρων!.....

Μετὰ σκέψιν στιγμῶν τινων εἶπεν ἡ Πασχαλίνη μελαγχολικῶς:

— Μάξιμε, ἰδὲ πόσον ἡ θάλασσα ὀγκοῦται!!.... Ἐὰν ἐπνιγόμεθα;!!

— Ἡ θάλασσα δὲν ὀγκοῦται, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος, ἀλλ' ὁ ἔρως μας, φιλτάτη μου...

Μετὰ μικρὸν προσέθηκεν πάλιν αὕτη:

— Ἄκουσε, Μάξιμε, τὶ θόρυβον κάμνει ὁ ἄνεμος!

— Δὲν εἶναι τοῦ ἀνέμου αὐτὸς ὁ θόρυβος, ἀλλ' ἡ Παναγία τῆς Γουαδελούσης περνᾷ! Αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τῆς ζωῆς μας, εἶναι ἡ πρώτη τοῦ ἔρωτός μας νύξ.... Δὲν θὰ ὑπανδρευθῆς πλέον ἄλλον τώρα. Ἰδοὺ ὁ νυμφικὸς θάλαμος, καὶ τὸ κῦμα τὸ δροσερὸν θὰ εἶναι τὸ μεγάλο καὶ πράσινο νεκρικὸ σινδόνι μας! Καὶ ἔκλεισε τὸ τὸ στόμα της μὲ διακαῆ καὶ φλογερὰ φιλήματα....

Τὴν ἐπιοῦσαν τοὺς εὗρον ἐπὶ τῶν κυμάτων ἐνηγκαλισμένους, καὶ τὸ σπήλαιον ἔκτοτε ὀνομάζεται ὁ «Νυμφικὸς θάλαμος».

Ὁ γέρων εὑρίσκεται εἰς ἐντελῆ παραλυσίαν. Ζητεῖ ἐλεημοσύνην εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ὁμιλεῖ πολὺ ἀλλὰ ψιθυρίζει ἀπῦ καιροῦ εἰς καιρόν:

— Κακό..... κακό..... Ἡ ἐλπὶς ἦτο μεγάλη, ἀλλὰ μία ψυχὴ τὴν κατέστρεψεν!!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Ἀνδρομάχη Στορνάρη**

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΑΙ ΕΚ ΚΥΡΙΩΝ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ

Δὲν ὀφείλομεν εἰς οὐδεμίαν Κυβέρνησιν τὸ εἰσαχθὲν κατ' αὐτὰς σύστημα τῶν ἐξεταστικῶν ἐπιτροπῶν τῶν κυριῶν, ἀλλ' εἰς τὸν φιλοπρόοδον δήμαρχον Ἀθηναίων κ. Μ. Μελᾶν, ὅστις δὲν ἀρκεῖται, ὡς ἔπραττον οἱ προκάτοχοί του, νὰ ἀκολουθῇ τὰ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ δήμου τούτου καθιερωθέντα, ἀλλὰ ἐξετάζων καὶ μελετῶν προβαίνει ἀθορύβως εἰς νέας εὐεργετικὰς μεταρρυθμίσεις, ὧν μία ὑπῆρξε καὶ ἡ τῶν ἐξεταστικῶν ἐπιτροπῶν τῶν κυριῶν.

Λυπηρὸν ἀληθῶς ὅτι ἡ δικαιοδοσία τοῦ ἄρχοντος τοῦ δήμου περιορίζεται εἰς μικρὰ μόνον καὶ ἐπουσιώδη, ὅσον ἀφορᾷ τὴν κατωτάτην δημοτικὴν παίδευσιν. Λυπηρὸν ὅτι ὁ κ. Μ. Μελᾶς, ὁ μόνος ἴσως τῶν μέχρι τοῦδε δημάρχων ὅστις καὶ γνώσεις πολλὰς καὶ ποικίλας φέρει ὡς ἐφόδια, καὶ φιλοπρόοδος εἶναι, καὶ τῶν οἰκογενειακῶν του παραδόσεων δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐπιλήσμων, λυπηρόν, λέγομεν, ὅτι δὲν δύναται οὗτος νὰ ἀναλάβῃ εἰς τὰς στιβαρὰς—καί τοι ἀριστοκρατικὰς— χεῖράς του τὴν δημοτικὴν παίδευσιν, νὰ καταργήσῃ πολλὰ τὰ σαθρὰ καὶ ἀπηρχαιωμένα, νὰ μεταρρυθμίσῃ πλεῖστα κακῶς λειτουργοῦντα καὶ ἀτυχῶς ἐφαρμοζόμενα, νὰ προσδώσῃ νέαν ζωὴν, νέας δυνάμεις, νέον σφρῖγος εἰς τὰς ρίζας τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἡμῶν συστήματος, τὸ ὁποῖον ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν λυμαίνεται ὁ σκώληξ τοῦ μαρασμοῦ καὶ τῆς ἀτροφίας.

Νομίζομεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει νὰ μὴ παρίδῃ τὰ καλά, ἅτινα ἠδύναντο νὰ προκύψωσιν ἐν τῇ δημοτικῇ παιδεύσει τῆς πρωτευούσης, ἐὰν ὁ κ. Μ. Μελᾶς ἐλάμβανεν εὐρύτερον στάδιον ἐνεργείας ἐν αὐτῇ, καὶ ὅτι θὰ ὠφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ὅπως χρησιμοποιήσῃ τοιοῦτον πολύτιμον παράγοντα, ἵνα τεθῶσι βάσεις στεραὶ ἐν τῇ κατωτάτῃ δημοτικῇ παιδεύσει.

Ο ΠΕΡΙ ΗΜΑΣ ΚΟΣΜΟΣ

Η ΙΣΟΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΙΝΩΝΙΣΜΟΣ

Τὸ ζήτημα τὸ συγκινοῦν καὶ συνταράττον ἐκ βάθρων κράτη καὶ λαοὺς περὶ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος ἡμῶν εἶναι ὁ κοινωνισμός, τὸ ζήταμα δηλ. τῆς ἰσότητος δικαιωμάτων καὶ προνομίων πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἀδιακρίτως.

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐκ πρώτης ἀπόψεως παρίσταται ὑπὸ μορφὴν ἐξόχως φιλάνθρωπον, ἐν τῇ πραγματοποιήσει ὅμως αὐτοῦ ἀποβαίνει θεωρία ἀνεφάρμοστος, ἰδανική, ἥτις θὰ ἦγεν εἰς ἀποσύνθεσιν πλήρη τὸ καθεστὸς, χωρὶς νὰ ἐξασφαλίζῃ ποσῶς αἰσιώτερον μέλλον.

Ἀλλὰ μήπως ἡ ἐπιδιωκομένη αὕτη παρὰ τῶν λαϊκῶν τάξεων ἰσότης εὑρίσκεταί που ἐν τοῖς λοιποῖς βασιλείοις τῆς φύσεως; μήπως ἀπ' αἰώνων δὲν ὑπάρχουσι γίγαντες καὶ νάνοι, κέδροι καὶ κάλαμοι, ἰσχυροὶ καὶ ἀσθενεῖς; Ὁ ἥλιος ὡς ἐκ τῆς ὑπερόχου ἑλκτικῆς δυνάμεώς του δὲν συμπαρασύρει ἀνὰ τὸ ἄπειρον σύστημα ὁλόκληρον δούλων πλανητῶν; Ὁ βασιλεὺς τῶν ἐρήμων μὴ εἶναι ἴσος πρὸς τὸν δειλὸν κόνικλον; Καὶ ἡ δρῦς μὴ δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τρυφερὸν θάμνον; Ἐν μιᾷ λέξει σύμπασα ἡ δημιουργία δὲν εἶναι ἱεραρχικὴ τυραννία, διηνεκὴς ἐναλλαγὴ συμπαθειῶν καὶ ἀπωθήσεων, ὑποταγῆς καὶ ἐξεγέρσεως;

Δὲν ἔχομεν ἢ νὰ ρίψωμεν ἓν βλέμμα περὶ ἡμᾶς, ἵνα πεισθῶμεν ὅτι οἱ μεταρρυθμισταὶ τῶν συγχρόνων κοινωνιῶν πλανῶνται εἰς τοὺς ὑπολογισμούς των. Μὴ ζητῶμεν τὴν ἐν τῇ δημιουργίᾳ ἀνισότητα εἰς τὰ ἄνω μόνον. Ἀφῶμεν τὸν ἥλιον νὰ διαγράφῃ ὑπερηφάνως τὴν μεγαλοπρεπῆ τροχιάν του, καὶ ρίψωμεν ἐρευνητικὸν βλέμμα χαμηλὰ, ὑπὸ τοὺς πόδας μας. Μελετήσωμεν τὸν βίον λαοῦ μόλις ὁρατοῦ, μόλις ὑποπίπτοντος εἰς τὰς αἰσθήσεις μας. Ἐκεῖ ἐντὸς ἑνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου, θὰ παρευρεθῆτε εἰς ἐμφυλίους ταραχὰς, πολέμους, στάσεις καὶ ἐξεγέρσεις. Θὰ ἴδητε ἐκσπῶντα μετὰ καταπληκτικῆς σφοδρότητος τὰ μίση τῶν φυλῶν, τοὺς ἀνταγωνισμοὺς τῶν ἐθνῶν, τὰς ῥαδιουργίας, τὸν δόλον, τὴν βαρβαρότητα, πάντα τὰ ἀνθρώπινα ἔνστικτα καὶ πάθη. Ὁ μῆρμυξ, τὸ ἀπείρως μικρὸν τοῦτο ὄν, μᾶς δίδει τὸ μέγα τοῦτο μάθημα, ὅτι ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων μέχρι τῶν μεγίστων ὁ αὐτὸς νόμος κανονίζει τὰς τύχας τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν λαῶν.

Ὁ ἥλιος ἦτο περὶ τὴν δύσιν του, καί τοι ἡ θερμότης αὐτοῦ ἐξηκολούθει νὰ καθιστᾷ τὸν ἀέρα πνιγηρὸν καὶ τὴν ἀτμόσφαιραν καυστικήν. Ἡ γῆ ξηρὰ, κονιορτώδης, αὐχμηρὰ περιτέμνεται ὑπέρ ποτε ἄλλοτε ὑπὸ ρωγμῶν, ἃς ἡ ὑπερβολικὴ θερμότης σχηματίζει εἰς τὸν ἐξωτερικὸν φλοιόν της.

Ἀπὸ μιᾶς τῶν ρωγμῶν τούτων εἴδομεν ἐξερχομένην συνοδείαν ὅλην μελανῶν μηρμύκων, ὁπόθεν καὶ ἐνοήσαμεν ὅτι μηρμυκοφωλεὰ ὑπ' αὐτὴν ἐκρύπτετο. Ἄλλη συνοδεία μὲ φορτίον ἐπὶ τῶν νώτων ἐπέστρεφεν ἤδη διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. Ταύτην παρηκολουθήσαμεν, περίεργοι νὰ μελετήσωμεν τὸ ἐνδότερον τῆς φωλεᾶς τῶν κατ' ἐξοχὴν ἐργατικῶν τούτων ὄντων.

Διὰ κρυφοθύρας, προσομοιαζούσης πρὸς τὰς τῶν ὀχυρωμάτων μας, ἐπιδεξίως προφυλαγμένης, οἱ κάτοικοι εἰσήρχοντο καὶ ἐξήρχοντο ἐν τάξει, οἱ μὲν εἰσερχόμενοι φέροντες τὰς προμηθείας των, οἱ δὲ ἐξερχόμενοι σπεύδοντες, ἀπησχολημένοι, πιστοὶ εἰς τὸ σύνθημά των τοῦ διαρκῶς ἐργάζεσθαι.

Στελέχη χλόης καὶ λεπτοὶ μίσχοι φυτῶν χρησιμεύουσιν ὡς θεμέλια τῆς οἰκοδομῆς τῶν ἀποθηκῶν των. Οἱ κόκκοι τῶν δημητριακῶν εἶναι τοποθετημένοι κατὰ μεγέθη καὶ εἴδη. Διότι, ὡς εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὁ μῆρμυξ κατέχει εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τὸ αἴσθημα τῆς ταξινομήσεως. Οὐδέποτε μῆρμυξ συγχέει τὸν σῖτον τῆς Ὀδησσοῦ μὲ τὴν βρώμην τῆς Ἀμερικῆς. Ἕκαστον εἶδος τοποθετεῖται καὶ εἰς ἰδίαν ἀποθήκην, καὶ οὕτω εἰς τοὺς σκοτεινοὺς τούτους σιτοβολῶνας βασιλεύει τάξις προκαλοῦσα τὸν φθόνον καὶ θαυμασμὸν τοῦ ἀρίστου τῶν γαιοκτημόνων.

Ἅμα τῇ εἰσόδῳ δύο φρουροὶ ἀγρυπνοῦσι, ἐπιφορτισμένοι τὴν ἐξέλεγξιν τῶν ἐμπορευμάτων. Πᾶς μῆρμυξ εἰσερχόμενος μὲ τὸ φορτίον, ἐφαίνετο λαμβάνων παρὰ τῶν φρουρῶν τούτων ὁδηγίας καὶ ἐπροχώρει ἀναλόγως τῆς φύσεως τοῦ φορτίου του ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τὰ ἀριστερά. Ἐνίοτε ἐφαίνετο ἐρχόμενος μῆρμυξ ἐξηντλημένος, ἠφανισμένος ἐκ τοῦ κόπου, σύρων φορτίον δύο φορὰς μεγαλείτερον τοῦ ἰδίου του σώματος. Τότε εἰς τῶν ἐξερχομένων ἐπιστρέφει, δίδει χεῖρα βοηθείας εἰς τὸν συνάδελφόν του καὶ τὸ βαρὺ φορτίον, τῇ βοηθείᾳ τῶν ἓξ ποδίσκων φέρεται θριαμβευτικῶς ἐν τῇ ὑπογείῳ πόλει.

Κεκλιμμένη ἐπὶ τῆς χλόης παρετήρουν ἀπὸ ὥρας ἤδη τὰς πράξεις καὶ τὰς κινήσεις τοῦ ἐργατικοῦ τούτου λαοῦ, ὅταν αἴφνης δεκὰς μηρμύκων, κινούντων πυρεττωδῶς τὰς μικρὰς κεραίας των, εἰσώρμησαν ἐν σπουδῇ ἐν τῇ πόλει. Ἦσαν ἄγγελοι κινδύνου, ἐφαίνοντο δὲ φωνάζοντες: *Ὁ ἐχθρὸς πλησιάζει. Γρηγορεῖτε.*

Καὶ ἀληθῶς ὁ ἐχθρὸς ἐπλησίαζε. Ἐκεῖ εἰς βημάτων τινῶν ἀπόστασιν συνωθεῖτο μεγάλη καὶ ἐπιβάλλουσα στήλη ἐρυθρῶν μηρμύκων, τῶν βανδάλων τοῦ εἴδους τούτου. Ἡ φυλὴ αὕτη εἶναι ἄπληστος, βάρβαρος, αἱμοδιψής. Ἐνῷ οἱ μαῦροι εὐφυεῖς καὶ γλυκεῖς ἀφοσιοῦνται εἰρηνικώτατα εἰς τὰ τεχνικά των ἔργα καὶ εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν νέων, οἱ ἐρυθροὶ οὐδὲν ἄλλο ὀνειροπολοῦσιν ἢ κλοπὰς, ἐκπορθήσεις, ἀπαγωγὰς, φόνους. Δυστυχία εἰς τὴν δημοκρατίαν, ἐὰν ἡ πειθαρχία χαλαρωθῇ πως, ἢ ἐὰν ὁμάδες ἄνευ ἀρχηγοῦ περιπλανηθῶσιν εἰς τὴν ἐξοχήν. Δυστυχία εἰς τὴν μηρμυκιὰν ἐὰν ἐπιβάλλουσα δύναμις δὲν φρουρῇ ἀγρύπνως τὰ τείχη αὐτῆς. Ὁ ἐρυθρὸς μῆρμυξ καιροφυλακτεῖ τὴν στιγμὴν ταύτην μὲ τοὺς τρομεροὺς ὀδόντας του ἀκονισμένους διὰ σπαραγμόν.

Ὅταν ὁ ἐχθρὸς ἔφθασε πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως, ἡ μακρὰ στήλη διεσπάσθη εἰς τέσσαρα πτερωτὰ τάγματα, ἕκαστον δὲ τούτων διῳκεῖτο ὑπὸ ἀρχηγοῦ, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐν τάξει παρήλαυνεν ὅλον τὸ τάγμα. Ὁ ἀρχηγὸς οὗτος ἦτο ὡραῖος καὶ ἔφερε μεγάλας πτέρυγας.

Εἰς τὴν πρώτην διαταγὴν τὰ δύο πρῶτα σώματα τῶν προσκόπων ἔκαμαν ἀπότομον πρὸς τὰ ὀχυρώματα ἔφοδον, μὲ τὸ στόμα χαῖνον ἐν ἀταξίᾳ καὶ ταραχῇ.

Ἀλλ' αἴφνης ἠναγκάσθησαν νὰ ὀπισθοχωρήσωσι, νὰ διασκορπισθῶσι διότι ὑπὸ ρωγμῶν τοῦ ἐδάφους ἀποτόμως ἀποκαλυφθεισῶν ἐξώρμησαν τροχάδην βαίνοντες ἀνὰ ἑκατοντάδας, ἀνὰ χιλιάδας οἱ μαῦροι μήρμυκες, ἄγριοι, σφριγῶντες, ἀκατάβλητοι. Τρομερὸς τότε συνάπτεται ἀγών. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν πολιορκητῶν διατρέχουσι πυρεττωδῶς τὰ ἀποσυντιθέμενα τάγματά των, ὠθοῦσι διὰ τῶν ποδίσκων καὶ κεραιῶν των τοὺς ἀναποφασίστους, ἐπαναφέροντες εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης τοὺς δειλοὺς, οἵτινες ἐδραπέτευον, ἀγρυπνοῦντες ἐπὶ πάντων καὶ πολυπλασιαζόμενοι. Τὸ θέαμα εἶναι θαυμάσιον!

Ἐν τούτοις ὁ περὶ τὰ ὀχυρώματα χῶρος καλύπτεται ὑπὸ πτωμάτων. Ἐδῶ πόδες συντετριμμένοι, ἐκεῖ κεραῖαι ἀπεσπασμέναι, ἢ κεφαλαὶ χωρισμέναι ἀπὸ τοῦ θώρακος ἢ κοιλίαι ἀνοικταί. Οἱ μαχηταὶ συνωθοῦνται παρὰ τοὺς πληγωμένους καὶ διὰ σταγόνος μηρμυκικοῦ ὀξέος, τὸ ὁποῖον εἶναι ταυτοχρόνως φάρμακον καὶ δηλητήριον, καυτηριάζουσι τὰς χαινούσας πληγάς. Ὁποία αὐταπάρνησις, ὁποῖος ἡρωϊσμὸς, ὁποῖαι ἀρεταὶ ἐν τῇ τυφλῇ ταύτῃ παραφορᾷ, ἐν τῇ λύσσῃ, ἐν τῇ μέθῃ τῆς μάχης τῶν ἀπείρως μικρῶν πούτων ὄντων.

Ἐν τούτοις τὸ κυρίως σῶμα τῶν ἐπιτιθεμένων τηρεῖ πάντοτε τὴν θέσιν του. Ἀκίνητοι, ἐν στάσει ἐπιρυλακτικῇ, μὲ τὸ ὅπλον, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τοῦ ποδὸς, προσεδόκων τὴν ἔκβασιν τῆς συμπλοκῆς τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πεδίου διεκρίνετο εὐκρινέστατα ὁ στρατηγὸς περικυκλωμένος ὑπὸ τῶν ὑπασπιστῶν του. Ἐφαίνετο ὡς ἐν πολεμικῷ συμβουλίῳ ἐκδίδων τὰς τελευταίας διαταγάς.

Ἐν τούτοις ὑπὸ νέων ρωγμῶν, ὑπὸ νέων κρυπτοθυρῶν οἱ μαῦροι μήρμυκες ἀνήρχοντο ἀδιακόπως εἰς πυκνοὺς στίχους. Ἑκάστη λεγεὼν καταλαμβάνει τὴν θέσιν, ἥτις τῇ ὑπεδείχθη ὑπὸ μυστηριωδῶν ὁδηγῶν. Συνωθεῖται ἤδη ὁ μέλας οὗτος ὄγκος εἰς πολλὰς χιλιάδας, αἵτινες ἀφόβως δύνανται νὰ ἀντιμετωπίσωσι τὴν ἔφοδον τῶν ἐρυθρῶν. Οἱ δύο στρατοὶ παρατάσσονται ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Στιγμὴ τρομερὰ διεσταγμοῦ παρέρχεται, καθ' ἣν κρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν καὶ μετ' αὐξούσης συγκινήσεως παρακολουθῶ τὰς μυριάδας τῶν ὄντων τούτων, ἅτινα σκέπτονται, ζῶσι, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐντὸς μικροῦ θὰ ἐπιπέσῃ ἀμείλικτος ὁ θάνατος.

Τέλος οἱ δύο στρατοὶ μετακινοῦνται. Ἡ σύγκρουσις ἐγένετο, κυριολεκτικῶς δὲ οἱ μὲν ἀνέρχονται ἐπὶ τῶν δέ. Τρομερὸς κορκορυγμὸς συνενοῖ τὰς λεγεῶνας τῶν ἐρυθρῶν καὶ τῶν μαύρων. Αἱ σιαγόνες τρίζουσι. Τὰ μέλη ἵπτανται. Οἱ συντετριμμένοι θώρακες μαυρίζουσι τὴν γῆν. Ὀξεῖα δὲ ὀσμὴ μηρμυκικοῦ ὀξέος πληροῖ τὸν ἀέρα.

Ἀδύνατον νὰ περιγράφῃ ἡ καταστρεπτικὴ αὕτη σκηνὴ ἣν οἱ ὀφθαλμοὶ μόνον ἐν τῷ συνόλῳ της ἀντιλαμβάνονται.

Μετὰ μάχην διαρκέσασαν δέκα περίπου λεπτὰ ὁ στρατηγὸς τῶν ἐρυθρῶν, ἡττημένος, κατασυντετριμμένος τίθεται ἐκτὸς μάχης. Ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν νικητῶν στρατηγῶν ἡ τάξις ἀποκαθίσταται ἐν τῷ πεδίῳ τῶν πολιορκουμένων, καὶ ἐντὸς ὀλίγου τὸ φρούριον ἐπληρώθη ὑπὸ τῶν πτωμάτων τῶν ἀγρίων ἐκπορθητῶν, οἵτινες θὰ χρησιμεύσωσιν ὡς τροφὴ εἰς τὰ νεογνὰ τῶν μαύρων, καὶ θὰ ἐξασφαλίσωσι δι' ἕνα χειμῶνα τὴν ὕπαρξιν τῶν προβλεπτικῶν τούτων ὄντων.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΩΝ

Ἀποδεδειγμένον καὶ παρὰ πάντων τῶν συγχρόνων ὁμολογεῖται ὅτι ἡ αἰσθητικὴ δύναμις τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας ὑπολείπεται πολὺ τῆς τῶν παρελθουσῶν γενεῶν.

Χωρὶς δὲ νὰ εἶναί τις ἰδεολόγος θαυμαστὴς τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου καὶ Περικλέους δύναται ἀμερολήπτως νὰ ἀποφανθῇ, ὅτι αἱ ἄμεσοι πρὸ ἡμῶν γενεαὶ ὑπῆρξαν ἀσυγκρίτως καλαισθησθητικώτεροι ἡμῶν ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐνδυμασίας τοὐλάχιστον.

Πόσοι ἐξ ἐκείνων ἀληθῶς θὰ ἐτόλμων νὰ παρουσιασθῶσιν ἐνώπιον ξένων μὲ τὰς ἰσοϋψεῖς μελαίνας τῶν συγχρόνων ἀνδρῶν περισκελίδας, ἢ μὲ τὰς ἀγγλικὰς ζακέτας, αἵτινες θεωροῦνται τὸ πλέον *chic* ἔνδυμα τοῦ συρμοῦ, χωρὶς νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς προσβάλλοντες τοὺς στοιχειώδεις τοῦ καλοῦ νόμους.

Ἡ σκέψις αὕτη ἤρξατο ἀπό τινος ἀπασχολοῦσα τοὺς Ἀμερικανοὺς ἰδίᾳ, τοὺς φιλοπροόδους αὐτοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἐν τῇ ἰλιγγιώδει ταχύτητι, μεθ' ἧς βαίνουσι τὴν ὁδὸν τοῦ βίου, οὐδὲν λησμονοῦσιν, ἐξ ὅσων δύνανται νὰ καταστήσωσιν αὐτὸν εὐτυχέστερον καὶ ἀπολαυστικώτερον.

Οὕτω ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ὀσκὰρ Οὐὶλδ συνέστη κατ' αὐτὰς σύλλογος τῶν *αἰσθητικῶν*, ὅστις ἀνέλαβε νὰ μεταρρυθμίσῃ τὴν σύγχρονον καλλαισθητικὴν συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ θεωρίας, ἃς ἐδόξαζον ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων.

Ὁ συρμὸς λοιπὸν ἀπὸ τοῦδε μετὰ τῶν ποικίλων καὶ διαφόρων ἀξιώσεων αὐτοῦ ὑποβάλλεται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ ἐν λόγῳ συλλόγου καὶ κανονίζεται ἐντελῶς παρ' αὐτοῦ. Τὸ τελευταῖον θερινὸν ἔνδυμα, ὅπερ τὰ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων μέλη τοῦ συλλόγου τούτου ἠσπάσθησαν, εἶναι τὸ εὐρύχωρον, πολύπτυχον, καὶ μεγαλοπρεπὲς τοιοῦτον, ὅπερ περιβάλλει τὸ σῶμα μετὰ χάριτος θαυμασίας. Οἱ βραχίονες μένουσι γυμνοὶ καὶ ἐλεύθεροι ἀπαραλλάκτως, ὅπως εἰς τὰ ἀγάλματα τῶν ἀρχαίων προγόνων μας.

Δὲν γίνεται δεκτὸς ὡς μέλος τοῦ συλλόγου τούτου, ἄνθρωπος κυφός, χωλός, δυσειδὴς καὶ ἐν γένει ἀνάπηρος. Οἱ πολλοὶ

εὐτραφεῖς, οἱ προγάστορες, οἱ πολὺ ἐρυθροὶ εἶναι ἐπίσης ἐξαιρετέοι.

Ἐν ταῖς συνεδριάσεσι πᾶν μέλος δικαιοῦται νὰ ὑποδείξῃ τὸν καταλληλότερον τρόπον τοῦ βαδίσματος, τῆς στάσεως, τῶν διαφόρων κινήσεων, αἵτινες εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον Ραφαήλειοι. Πάντες ὀφείλουσι νὰ λαλῶσιν ἡδέως, εὐφωνικῶς, εὐρύθμως, ὡς ὁ Πίνδαρος καὶ ὁ Ἀνακρέων.

Ἐν μιᾷ λέξει τὸ καλὸν ἐν πάσαις ταῖς ἐκδηλώσεσιν αὐτοῦ ἀπασχολεῖ καθ' ὁλοκληρίαν τὰ μέλη τοῦ σωματείου τούτου, ὅπερ ἐργάζεται ἀκαμάτως πρὸς γενίκευσιν τῶν ἰδίων ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν.

Ἑλένη Γεωργιάδου

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΝ

Συνεπείᾳ τοῦ παρ' ἡμῶν δημοσιευθέντος ἀρθριδίου περὶ τοῦ ψεκτοῦ καὶ ἀσκόπου τῶν πολλῶν ἐπισκέψεων, κυρία τις μᾶς γράφει, ὅτι συμμορφουμένη πρὸς τὴν γνώμην μας ἐκείνην, διέκοψε πᾶσαν σχέσιν, πάσας τὰς ἐπισκέψεις της.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐλαττωμάτων, ἅτινα καταλογίζουσι πρὸς τὸ φῦλόν μας οἱ ἄνδρες, εἶναι καὶ τὸ ἐλάττωμα τῆς ἐν πᾶσι ὑπερβολῆς, τῶν ἀντιθέτων ἄκρων. Καὶ δὲν ἔχουσιν ἄδικον. Ὅταν ἐμεμφόμεθα ἐκείνας, ὧν ὁ βίος ὅλος διαρρέει μεταξὺ τῆς ὑποδοχῆς καὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν ἐπισκέψεων, δὲν ἠνοοῦμεν βεβαίως ὅτι αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ παύσωσιν οὖσαι ὑπάρξεις κοινωνικαί, ὅτι πρέπει νὰ παύσωσιν αὗται ἀνταλλάσσουσαι ἰδέας καὶ αἰσθήματα μετὰ τῶν ὁμοίων των, ὅτι πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῶσι τοῦ κόσμου καὶ νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν μετὰ τῶν μελῶν μόνον τῆς οἰκογενείας των ἐπικοινωνίαν.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι φύσει κοινωνικός, ἡ μεγίστη δὲ τῶν ποινῶν ἐθεωρήθη ἀνέκαθεν ἡ ἀπομάκρυνσις αὐτοῦ ἀπὸ τῆς κοινωνίας, ἥτις καὶ πολλοὺς κατέστησε μονομανεῖς ἢ παράφρονας. Ἡ κοινωνικότης ἄλλως τε τοῦ ἀνθρώπου ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἐμφύτου συμπαθείας καὶ ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης, εἰς τὸ ἰσχυρότερον πάσης θεωρίας ἐξόχως ἠθικῆς ἔνστικτον, ὅπερ ἑλκύει τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐν γένει πρὸς πᾶν ζωϊκὸν πλάσμα.

Δὲν ἐφαντάσθημεν λοιπὸν ποτέ, ὅτι γράφουσαι ἐναντίον τῆς καταχρήσεως, ἥτις συνήθως χαρακτηρίζει τὰς κοινωνικὰς σχέσεις μας, ἠθέλομεν ἐκληφθῆ ὡς προτιθέμεναι τὴν μεταρρύθμισιν τῶν νόμων αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλ' οὔτε ὅτι κατεδικάζομεν τὴν γυναῖκα νὰ ζήσῃ ὡς κοινοβῖτις μοναχή, ἢ μᾶλλον ὡς ἐγωίστρια, μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ τῶν θλίψεων ἢ τέρψεων αὐτοῦ.

Ἄλλως τε ἐὰν ὁ βίος εἶναι ἐπιστήμη, εἰς ἣν σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου τελειοποιούμεθα, βεβαίως ἡ μόνωσις καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀπομάκρυνσις μᾶς ἀφαιρεῖ τὰ μέσα τῆς μελέτης τοῦ βίου, περιορίζει τοὺς πόθους μας εἰς μικροϊκανοποίησιν τοῦ ἐγωϊσμοῦ μας, δεσμεύει τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἰδέας μας εἰς στενώτατον κύκλον βλέψεων, καὶ καταδικάζει τὸ πνεῦμά μας εἰς ἀτροφίαν καὶ στείρωσιν διαρκῆ. Ἡ οὕτω δὲ μακρὰν τοῦ κόσμου ζῶσα γυνὴ πῶς θὰ ἐννοήσῃ τὸν κόσμον αὐτόν, πῶς θὰ μελετήσῃ τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας, δι' ὧν εἶναι ἐγκατεσπαρμένος, ὅπως καὶ τὰ τέκνα της ἀπὸ ταύτας μὲν ἀποτρέψῃ, εἰς ἐκείνας δὲ μυήσῃ. Ἔπειτα ἀρκεῖ ἄρα πάντοτε διὰ τὴν καρδίαν τῆς γυναικὸς ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς οἰκείους, ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος, ἡ μελέτη καὶ ἡ ἐργασία; Καὶ δὲν ὑπάρχουσι διὰ τὴν καρδίαν αὐτῆς ὧραι ἠθικῆς ἐξαντλήσεως, ὧραι ἀδρανείας, καθ' ἃς φαίνεται ἐπαχθὴς καὶ ὀχληρὸς ὁ ἐντιμότερος καὶ ὡραιότερος βίος, καθ' ἃς αἰσθάνεται καὶ αὐτὴ τὴν ἀνάγκην νὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὰ ἀνωφελῆ καὶ ἄσκοπα, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς ἐσκόρπισεν εἰς τὸν βίον, ἀφ' ἧς ἐγκατέσπειρεν αὐτὸν μὲ ῥόδα;

Μὴ εἴμεθα λοιπὸν ἀκοινώνητοι, ἀλλ' ἐκλεκτικαὶ εἰς τὰς σχέσεις καὶ τὰς φιλίας μας, ἐνθυμούμεναι τὸ σοφὸν τοῦ Ἀριστοτέλους λόγιον, καθ' ὃ θεωρεῖται θηρίον ὁ μὴ κοινωνικὸς ἄνθρωπος.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΘΕΑΤΡΟΝ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Ἐξακολουθεῖ πάντοτε μετ' αὐξούσης ἐπιτυχίας καὶ ἐν συρροῇ πολλοῦ κόσμου τὰς παραστάσεις του ὁ ἀξιόλογος οὗτος θίασος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ. κ. Ἀλεξιάδου καὶ Παντοπούλου. Ἡ πρόσληψις δὲ τοῦ καλοῦ κωμικοῦ μας κ. Νικηφόρου εἰς τὸν θίασον τοῦτον ὡς νέου παράγοντος εὐθυμίας καὶ γελώτων ἐχαριτέσθη μετ' εὐχαριστήσεως.

Κωμῳδεῖται ἀναβιβασθεῖσαι τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς σκηνῆς κατὰ τὴν θερινὴν ταύτην περίοδον εἶναι ἡ «Βαβυλωνία» τοῦ Βυζαντίου καὶ ὁ « Ἀρχοντοχωριάτης » τοῦ Μολιέρου. Δράματα Ἰωσίας ὁ ἀκτοφύλαξ καὶ Γουλιέλμος ὁ Ἀχθοφόρος, ἅτινα μετὰ μεγάλης διεξήχθησαν ἐπιτυχίας.

Ἀγγέλλεται ἤδη ἡ προσεχὴς ἀναβίβασις ἀπὸ τῆς σκηνῆς νέου κωμειδυλλίου φέροντος τίτλον «Τὸ πράσινο φουστάνι» τοῦ ὁποίου ὡς λέγεται, ἡ πλήρης ἐπιτυχία εἶνε ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ. Κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐπανάληψις τοῦ «Σιδηρουργοῦ» καὶ τῆς «Μηδείας», ἐν ᾗ ἐξαιρετικῶς διαπρέπει καὶ εὑρίσκεται εἰς τὸν ρόλόν της ἡ κ. Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου. Πλῆθος ἄπειρον καὶ ἐπιδοκιμασίαι ἐνθουσιώδεις εἰς τὴν παράστασιν ταύτην, ἧς καὶ ἡ ἐκατοστὴ θὰ τύχῃ πάντοτε ἴσου πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, ὅσον καὶ ἐνθουσιωδῶν ἐπευφημιῶν. Νέον ἔργον προσεχῶς ἀναβιβαζόμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἶνε ἡ Francillon τοῦ Δουμᾶ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ. Τὸ Durand et Duraud ἐπέτυχεν ἀρκούντως ὡς καὶ la Fille du Tambour Major, καθ' ἣν ἐψάλη καὶ ἡ Μασσαλιῶτις ἐπὶ τῇ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνη τελουμένῃ ἐπετείῳ τῆς Ἁλώσεως τῆς Βαστίλλης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Ε Ι. Α. **Λάρισσαν.** Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 55 ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν ἀπείρως.— Καν Π. Λ Ἀμφότεραι αἱ ἐπιστολαί σας μετὰ τῶν ἐπωκλείστων χρημάτων ἐλήφθησαν. Συναποστελλόμενον δημοσιευθήσεται. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Καν Θ. Γ. **Πειραιᾶ.** Διατί ὄχι; Μήπως δὲν εἶσθε ἐλευθέρα νὰ πράξητε ὅ,τι νομίζετε καλόν. — Καν Α. Ι. Π. **Βῶλον.** Ἐπιστολὴ μετὰ δρ. 45 ἐλήφθη. Ὑπάρχει ἐπιτομώτερον τοῦ ζητουμένου πλὴν περιεκτικώτατον, τιμώμενον μόνον 10 δρ. Δὲν ἐπεθύμουν νὰ ὑποβληθῆτε εἰς τοιαύτην δαπάνην, χάριν τῆς «Ἐσημερίδος τῶν Κυριῶν». Αἱ εὐμενεῖς καὶ κολακευτικώτατα κρίσεις μὲ κάμνουν νὰ ὑπερηφανεύομαι. Εἶσθε πολύ, πολὺ καλή.— Καν Αἰ. Δ. **Κέρκυραν.** Τί νὰ γράψω περὶ εὐτυχίας; Ἀγνοεῖτε λοιπὸν ὅτι αὕτη εἶνε πτηνόν, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου τρέχει ὅλος ὁ κόσμος, χωρὶς ὅμως καὶ οὐδεὶς νὰ κατορθοῖ νὰ τὸ συλλάβῃ.—Καν Δ. Δ. **Κυδωνίας.** Ἀπεστάλησαν. Δὲν ἐξεδόθη εἰσέτι. Λόγοι σπουδαιότατοι ὑγείας μᾶς ἠνάγκασαν νὰ μετριάσωμεν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὴν πνευματικὴν καταπόνησιν. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἰδρίου ἄρχεται καὶ πάλιν ἡ τακτικὴ ἔκδοσις. Δυστυχῶς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν της κ. Μ. Π. στερούμεθα εἰδικῆς ἀνταποκριτρίας. — Κον Ε. Ε. **Ἀλεξάνδρειαν.** Σῶμα ἀπεστάλη. Ἀναμένομεν ἀντίτιμον ἀμφοτέρων.— Καν Ε. Ρ. **Μασσαλίαν.** Ὅ,τι παρ' ἄλλων θεωρεῖται ἀδύνατον ἡμεῖς τὸ νομίζομεν δυνατότατον, διότι ἐσυνεισθήσαμεν νὰ ἐξετάζωμεν τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν πραγματικὴν καὶ ὄχι ὑπὸ τὴν φαινομενικὴν των ὄψιν. Ἡ συνταγὴ ἐλήφθη Εὐχαριστοῦμεν — Καν Στ. Κ. **Τῆνον.** Ἐπιστολὴ μετὰ δρ. 10 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Εἰ. Πρ. **Τρίκκαλα** Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 42 ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Εἴμεθα ἐντελῶς σύμφωνοι ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν ἐνεργειῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐν λόγῳ ζήτημα. — Καν Α. Κ. **Μελίτην.** Φρ. χρ. 30 ἐλήφθησαν μετὰ τῆς ἐπιστολῆς σας. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεῖς προσπαθείας. Ἀποστέλλομεν ζητηθεῖσαν μουσικήν. Ὁ λμός μας σύμφωνος.— Καν Ε. Ψ. **Τραπεζοῦντα.** Οὐδεὶς ἐκ τῶν γνωστῶν μοι ἐνταῦθα ἀναλαμβάνει τὴν ἐν λόγῳ διόρθωσιν. Ἡμεῖς δὲ δυστυχῶς στερούμεθα χρόνου, ὅπως ἀσχοληθῶμεν εἰδικώτερον εἰς τοῦτο. Ἄλλως τε νομίζομεν, ὅτι εἶνε ἀνατον νὰ καλυφθῶσι καὶ αὗται αἱ δαπάναι. Ἡ μουσικὴ ἢ πρέπει νὰ ἦναι πολὺ

καλὴ ἢ νὰ λείπῃ. Τοιαύτην ἰδέαν ἔχομεν ὄχι μόνον ἡμεῖς, ἀλλὰ πᾶς ἐννοῶν τὸν σκοπὸν καὶ προορισμὸν τῆς μουσικῆς. —Κον Κ. Οἰ. **Καφρ-ἐλ-Ζαγιάτ.** Δὲν σᾶς ἐννοοῦμεν. Οὐδέποτε ὑπήρξατε συνδρομητής μας.— Καν Ε. Π. **Ζαγοράν** Ἐπιστολὴ μετὰ δρ. 20 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως δι' εὐγενῆ φροντίδα.— Καν Ε. Θ. **Νεάπολιν.** Διατί ὄχι διαρκῶς; ἀφοῦ εὕρετε τὰ κάλλη της ὑπέρτερα καὶ τῶν περιγραφῶν μας ἐκείνων, ἃς πρὸ διετίας ἀπεκαλεῖτε ὑπερβολικάς; —Καν Γ. Γ. **Ἀθήνας.** Ὄχι ὅπως θέλωμεν, ἀλλ' ὅπως δυνάμεθα. —Κας κ. Ε. Λ. **Ἀμφισσαν,** Κ. Κ. **Κατούναν,** Κ. Χ. **Κεφαλληνίαν,** Εἰ. Ε. **Θήραν,** Π. Ν. Π. **Ληξούριον.** Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Διὰ τὰς ἀραιὰς ὀφρῦς. Ἐὰν θέλετε νὰ καταστήσητε πυκνοτέρας τὰς ὀφρῦς σας, τρίβετέ τας δι' ἅλατος πᾶσαν ἑσπέραν πρὶν ἢ κατακλιθῆτε.

Κατὰ τῆς κακῆς ὀσμῆς τοῦ στόματος. Ἵνα μὴ τὸ στόμα σας διατηρῇ κακὴν ὀσμὴν, ρίψατε ὀλίγας σταγόνας βάμματος σμύρνης ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος καὶ ἐκπλύνετε ἐκ διαλειμμάτων τὸ στόμα δι' αὐτοῦ.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πάπια μὲ ἐλῆαῖς. Κοκκινίσατε καλῶς τὴν πάπια σας μὲ βούτυρον καὶ λαρδί, προσθέτετε τότε ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν κοχλιάριον φαρίνας, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖτε νὰ κοκινίζητε. Μετὰ ταῦτα προσθέτετε ζωμὸν κρέατος, ἅλας, πεπέρι, πετροσέλινον Λευκαίνετε πρασίνας ἐλαίας, ἀφαιρεῖτε τοὺς πυρῆνας, τὰς ῥίπτετε εἰς τὴν πάπιαν καὶ ὅταν ἦναι ἕτοιμα, σερβίρετε.

Ρεβόλια. Σχηματίζετε ζύμην ἀπὸ φαρίναν, φρέσκα ὠὰ καὶ ὀλίγον ἅλας. Ἀνοίξατε φύλλον Κόψατε ἰδιαιτέρως εἰς λεπτότατα τεμάχια ὅ,τι ἔχετε ἐκ φυχρῶν κρεάτων εἴτε πουλαρικῶν, εἴτε καὶ ἰχθύων. Κοκκινήσατέ τα μὲ ὀλίγην ντομάταν καὶ βούτυρον. Λάβετε ἀνὰ ἓν κοχλιάριον ἐκ τοῦ μίγματος τούτου, θέτετε εἰς τὸ φύλλον ἀνὰ διαστήματα, σκεπάζετε δι' ἄλλου φύλλου καὶ κόπτετε ἕκαστον εἴτε διὰ ποτηρίου, εἴτε διὰ φόρμας. Βράζετε ζωμὸν κρέατος, τὰ ῥίπτετε νὰ βράσωσιν ἐν αὐτῷ 5 λεπτά, τὰ σερβίρετε τότε κατὰ σειρὰν ραβιόλια καὶ τυρὶ ξυμένον, καίετε βούτυρον φρέσκον τὰ καταβρέχετε καὶ καλὴν ὀρεξιν.

Η Κα ΑΡΓΥΡΩ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ μοδίστρια δεδοκιμασμένη ἐσύστησεν ἐργοστάσιον συρμῶν εἰς τὴν ὁδὸν Γρανικοῦ, ἀρ. 2 ἀπέναντι τοῦ ὀρφανοτροφείου Χ. Κώστα.

ΠΤΩΧΗ ΓΥΝΗ, μήτηρ ὀρφανῶν τέκνων, πάσχουσα τοὺς πόδας, ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν φιλανθρώπων, ἵνα μεταβῇ πρὸς θεραπείαν εἰς τὰ λουτρὰ τῆς Αἰδηψοῦ. Ἡ διεύθυνσις αὐτῆς: συνοικία Βαθρακονησίου παρὰ τὸ καφενεῖον Κορίννης, πλησίον τοῦ ναΐσκου τῆς ἁγίας Γλυκερίας.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΝΘΕΙΣ

Ἐξεδόθη ἄρτι ἐκ τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς Ἑστίας

ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ

ὑπὸ Πέτρου Ν. Φιλαρέτου, διαλαμβάνουσα κατὰ τρόπον εὔληπτον περὶ τῆς καλλιεργείας καὶ θεραπείας τῶν διαφόρων φυτῶν καὶ ἀνθέων ὅσαδύνανται νὰ εὐδοκιμήσωσιν εἰς τὸ κλίμα τῆς Ἑλλάδος καὶ περιέχουσα ὁδηγίας περὶ σχηματισμοῦ κήπων, περὶ πολλαπλασιασμοῦ τῶν φυτῶν καὶ ἀνατροφῆς αὐτῶν, περὶ φυτεύσεως καὶ μεταφυτεύσεως καὶ περὶ ὅλων ἐν γένει τῶν σχετικῶν ἐργασιῶν τῆς ἀνατροφῆς τῶν φυτῶν. Περιλαμβάνει πρὸς τούτοις σύντομον περιγραφὴν καὶ τὸν τρόπον τῆς καλλιεργείας ἑκάστου τῶν ἐν ὑπαίθρῳ καλλιεργουμένων φυτῶν τοῦ καλλωπισμοῦ. Τὰ ὀνόματα τῶν φυτῶν ἐτάχθησαν κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν πρὸς εὐκολωτέραν εὕρεσιν αὐτῶν.

Τὸ ἔργον συντεταγμένον ὑπὸ ἀνδρὸς εἰδήμονος καὶ πεπειραμένου γεωπόνου τοῦ κ. Π. Φιλαρέτου, εὑρίσκεται ἐν τῷ *Βιβλιοπωλείῳ τῆς Ἑστίας* Γ. Κασδόνη καὶ τιμᾶται δρ. 2,50. Εἰς τὰς ἐπαρχίας πέμπεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΓΑΛΑΚΤΕΡΑ, ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΝΩΝ, ΚΤΛ.

Ἡ ἐποχὴ τῶν γαλακτερῶν ἤρξατο. Τὰ γάλατα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶναι ὑγιεινότερα καὶ γευστικώτερα τῶν ἄλλων ἐτῶν. Ἡ διὰ γαλακτερῶν θεραπεία κατέστη τοῦ συρμοῦ, ἰδίᾳ διὰ τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς ἐν ἀναρρώσει, τοὺς νευρικοὺς καὶ ἀναιμικούς. Ἀφίνομεν τὰ μικρά, ὧν ἡ κυρίως τροφὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ γάλα, νωπὸν βούτυρον καὶ κρέμα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρῃ τις γάλα ἄδολον, κατόπιν τῆς συστηματικῆς πλέον καταστάσης ἀναμίξεως αὐτοῦ μεθ' ὕδατος; Συνιστᾶται ὑμῖν τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. **Γιαννέτσου ἐν τῇ ὁδῷ Πραξιτέλους ἀριθ 5** ὡς παρέχον γάλαπαχύ, γλυκὺ καὶ ἀρωματικώτατον, νωπὸν βούτυρον ὑπερτερροῦν καὶ τὰ ὡραιότερα τῆς Κων/πόλεως καὶ ὠὰ φρεσκότατα ἐκ τῶν ἀθηναϊκῶν χωρίων συλλεγόμενα.

ΠΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ ΩΡΑΙΟΥΣ ΠΙΛΟΥΣ

Ὑπὸ τὸ Θέατρον τῶν Ποικιλιῶν, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς Βουλῆς εὑρίσκεται τὸ νέον ἐργοστάσιον τῶν γυναικείων πίλων, διευθυνόμενον ὑπὸ δύο παρισινῶν κυριῶν, αἵτινες προσφυέστατα ἀφιέρωσαν τὴν τέχνην των aux élégantes

Καὶ ἀληθῶς ὅλοι αἱ κομψοπρεπεῖς Ἀθῆναι εἰς τὴν καλαισθησίαν τῶν κυριῶν. τούτων ὀφείλουσι τοὺς ὡραιοτάτους πίλους, οὓς φέρουσι. Ὅ,τι δ' ἰδιαίτατα, πλὴν τῆς καλαισθησίας χαρακτηρίζει τὸ ἐργοστάσιον τοῦτο, εἶναι ἡ ταχυτάτη ἐκτέλεσις πάσης παραγγελίας τὸ εὐθυνόστατον τῶν τιμῶν. Ὅλαι λοιπὸν aux élégantes. Δέχονται καὶ παραγγελίας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἃς ἐκτελοῦσι μετὰ ταχύτητος καὶ ἀκριβείας παραδειγματικῆς

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

—Δὲν δύναμαι νὰ ἐγγυηθῶ, κύριε. Ἡ προσβολὴ τοῦ παροξυσμοῦ συνοδεύεται ὑπὸ ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ, ὥστις δύναται νὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν ἄμεσον τὸν θάνατον.

—Τότε κενώσατε τὴν αἴθουσαν, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τοὺς δύο χωροφύλακας. τοὺς παρευρισκομένους ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ θεάτρου. Ἡ διαταγὴ αὕτη ἐξετελέσθη παραχρῆμα.

Μετὰ ταῦτα ὁ εἰσαγγελεὺς ἀνῆλθε σοβαρῶς τὰς ὀλίγας βαθμίδας, αἵτινες τὸν ἐχώριζον ἀπὸ τῆς σκηνῆς. Δὲν ἦτο πλέον ὁ πρὸ ὀλίγου συνδαιτημὼν τοῦ Κορβόλ. Ὁ εὐφυὴς καὶ εὐφραδὴς ὁμιλητὴς ἀντικαθίστατο ἤδη εἰς αὐστηρὸν τοῦ νόμου ἄνδρα πλήρη ἀφοσιώσεως καὶ σεβασμοῦ διὰ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν, εἰς ἣν εἶχεν ἀφιερώσει τὴν ζωήν του.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Μαγδαληνήν. Παράδοξοι καὶ ἀπροσδόκητοι συμπτώσεις, κυρία, μὲ θέτουσιν ἀπέναντι ὑμῶν εἰς θέσιν ὅλως ἐξαιρετικῶς σοβαρὰν, καθήκον δ' ἔχομεν νὰ ἐξετάσωμεν αὐτὴν μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

—Δὲν εἶνε τυχαία σύμπτωσις, κύριε, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ μετὰ φωνῆς σταθερᾶς Εἶνε ἡ μοιραία τιμωρία τοῦ ἐνόχου, καὶ ἡ ἀθώωσις τοῦ ἀντ' αὐτοῦ τιμωρηθέντος θύματος.

—Κύριε εἰσαγγελεῦ, προσέθηκεν ὁ συμβολαιογράφος, ἡ θεία πρόνοια ἔκαμεν, ὥστε νὰ παρευρεθῆτε ἐδῶ. Εὑρισκόμεθα πρὸ τρομεροῦ μυστηρίου, τὸ ὁποῖον ἀφεύκτως πρέπει νὰ διευκρινίσωμεν.

Ὁ Κορβὸλ ἐξηκολούθει κραυγάζων: Εἶμαι ἀθῶος, θέλετε νὰ μὲ ἀναγκάσητε νὰ ὁμολογήσω τὸ ἔγκλημα. Μὴ στέλλετε φαντάσματα τὰ ὁποῖα καταπληγόνουσι τὰς σάρκας μου, κατασυντρίβουσι τὰ ὀστᾶ μου, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ μὲ κάμετε νὰ ὁμιλήσω. Ὁ Κερμαδὲκ ηὐτοκτόνησε. Πῶς εὑρέθη λοιπὸν ἐδῶ; Τί μὲ λέγει: Ὅτι ἔκλεψα τὴν προῖκα τῆς Μαγδαληνῆς. Θέλει νὰ ἀναγνωρίσω δι' ἰδιοχείρου ἐγγράφου ὁμολογίας τὴν κλοπήν μου ἐκείνην, ὑποσχόμενος νὰ μετρήσω μετὰ τριετίαν τὸ ποσὸν αὐτὸ εἰς τὸν συμβολαιογράφον Ἀρδουέν. Ἀλλ' ὄχι. δὲν ἠμπορῶ. Ἔ! τί! ἔπαιξε εἰς τὸ χρηματιστήριον καὶ ἔχασα. Δὲν πταίω ἐγώ . . . . Μὴ ἀναγινώσκητε, κυρία! . . . . Μὴ ἀνοίγητε τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν. Πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς σας καὶ τῆς ἰδικῆς μου. Ἀ! δὲν μὲ ἀκούεις, ἀθλία! Νά! λοιπόν! σκάσε. Καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν ἀναγνίου φρίκης. Νά! ἐκεῖ! ἐκεῖ! ἡ Μαγδαληνή! Μὲ εἶδε φονεύοντα τὴν μητέρα της! . . . . Κοιμήσου, Μαγδαληνή!! Κοιμήσου, τὸ θέλω.

—Εἴπετε ὅ,τι γινώσκετε κυρία, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεύς. Ἐννοεῖτε τοὺς λόγους τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ;

—Ναί, εἶπε μηχανικῶς ἡ Μαγδαληνή.

Ἡ κ. Γερβαὶς εἶχεν ἤδη ἐγερθῆ. Ὁμίλησον, κόρη μου, εἶπεν. Ἡ ὥρα ἐπέστη. Πρέπει.

Τότε, ἐνῶ ὁ παράφρων ἐξηκολούθει νὰ κραυγάζῃ καὶ βλασφημῇ συρόμενος ἐπὶ τῆς σκηνῆς, αἱ δύο γυναῖκες, ἡ μήτηρ καὶ ἡ μνηστὴ εἶπον ὅ,τι ἐγνώριζον. Ὡμίλουν χαμηλοφώνως, καὶ βραδέως, φρίττουσαι καὶ αἱ δύο διὰ τὰ ἐγκλήματα, ἅτινα ἀπεκάλυπτον.

Ἀλλ' αἰφνιδία, ἀπότομός τις ἐρώτησις τὰς ἔκαμε νὰ θορυβηθῶσιν ὑπερβολικά. Ὁ Ῥοβέρτος Δερὸς λοιπόν, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεύς, ἐδραπέτευσεν ἐκ Νουμέας; Καὶ ποῦ εὑρίσκεται σήμερον;

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔστη ὡς ἀπολιθωθεῖσα. Σκέψις φοβερά, ἀπειλητικὴ τῇ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν. Ἐὰν μεθ' ὅλας τὰς ἀποδείξεις καὶ μετὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτὴν τοῦ ἐνόχου τὸ δικαστήριον ἀπεποιεῖτο νὰ πιστεύσῃ. Ἐὰν ἡ δευτέρα της κατάθεσις, ἡ τόσον διάφορος τῆς πρώτης δὲν ἦτο ἐπαρκὴς πρὸς ἀναίρεσιν ἐκείνης, ἐάν, τέλος, ὁ Ῥοβέρτος συλλαμβανόμενος καὶ πάλιν, ἐστέλλετο ἐκ νέου εἰς τὸ κάτεργον, ὡς κακοῦργος.

—Ὁ Ῥοβέρτος λοιπὸν αὐτός, κυρία, ἀποκριθῆτε, ποῦ εὑρίσκεται σήμερον;

Ζητεῖτε τὸν Ῥοβέρτον Δερός, εἶπεν αἴφνης φωνὴ ὄπισθεν αὐτοῦ Ἰδοὺ αὐτός.

Ὅταν ὁ Ῥοβέρτος ἔπαυσε παίζων ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἡ κ. Γερβαὶς τῷ εἶχεν ἐπιβάλλει, καὶ τὸ ὁποῖον τοιαύτην τρομερὰν ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν εἰς τὸν Κορβόλ, ἀφῆκε τὴν σκηνήν, ἐφ' ἧς ἐξηκολούθησεν ἐξελισσό-

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Γραμμαὶ Ἀθηνῶν — Παλαιοῦ καὶ Νέου Φαλήρου καὶ Νέου Φαλήρου Πειραιῶς.

Δρομολόγιον ἀπὸ τῆς Κυριακῆς 7 Ἰουνίου.

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον	Ἐκ Φαλήρου εἰς Πειραιᾶ	Ἐκ Πειραιῶς εἰς Φάληρον	Ἐκ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας	Ἐκ Παλαιοῦ εἰς Νέονφάληρον	Ἐκ Ν. Φαλήρ. εἰς Π. Φάληρον
Π.Μ.	Π.Μ.	Π.Μ.	Π.Μ.	Π.Μ.	Π.Μ.
5.—	5.20	5.40	6.—	5.35	6.—
5.20	6.—	6.20	6.40	6.15	6 40
6.—	6 40	7.—	7.20	6.55	7.20
6.40	7.20	7.40	8.—	7.35	8.—
7 20	8 —	8.20	8.40	8.15	8 40
8 —	8.40	9.—	9.20	8.55	9.20
8 40	9.20	9.40	10 —	9.35	10 —
9.20	10.—	10.20	10.40	10.15	10.40
10.—	10.40	11.—	11.20	10.55	11.20
10 40	11·20	11.40	12.—	11.35	—
11.20	12.—	12.20	—	—	—
Μ.Μ.	Μ.Μ.	Μ.Μ.	Μ Μ.	Μ.Μ.	Μ Μ.
3.45	3.55	4.10	4 30	4.30	4.30
4.15	4.25	4.40	5.—	5.—	5.—
4.45	4.55	5.10	5.30	5.30	5.30
5.15	5.45	5.40	6.—	6 —	6.—
5 45	5.55	6.10	6.30	6 30	6.30
6.15	6.25	6.40	7.—	7.—	7.—
6.45	6.55	7.10	7.30	7 30	7.30
7.15	7 25	7.40	8.—	8.—	8.—
7.45	7.55	8.10	8.30	8.30	8.30
8.15	8.25	8.40	9 —	9.—	9.—
8.45	8.55	9.10	9.30	9.30	9.30
9.15	9·25	9.40	10.—	10 —	10.—
9.45	9.55	10 10	10.30	10.30	10.30
0.15	10.25	10 40	11.—	11.—	11 —
10.45	10.55	11.10	11.30	11 30	11.30
11.15	11.25	11.40	12.—	—	—
—	11.55	—	12.20	—	—

Ἐκ Καλλθέας εἰς Ἀθήνας	Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Καλλιθέαν	Καλλιθέα Ἀθῆναι	Ἀθῆναι Καλλιθέα
π. μ. 4.40	μ. μ. 12.—	μ. μ. 3.20	π. μ. 11.35
» 5.—	» 12.35	» 3.50	μ. μ. 12.05
» 5.40	» —	» 4.20	» 12.35

Σημ. Τὸ ἀναχωροῦν τραῖνον τὴν 5 τῆς πρωΐας μεταβαίνει μόνον εἰς Παλαιὸν Φάληρον, τὸ τραῖνον τοῦ μεσονυκτίου ἀναχωρεῖ πάντοτε ἐκ νέου Φαλήρου μετὰ τὸ θέατρον.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΒΙΤΖΕΝΤΖΟΥ

Ἐνθουσιώδεις πελάτιδες τῆς κ. Α. Βιτζέντζου διεβίβασαν ἡμῖν εὐχαριστήρια, διὰ τὰς συστάσεις ἃς ἐδημοσιεύσαμεν ὑπὲρ αὐτῆς. Εἶναι ἡ μόνη μοδίστρια, μᾶς γράφουσι, ἥτις καὶ μόνον μὲ ὀκτὼ πήχεις διπλοῦ ὑράσματος, κατασκευάζει φόρεμα στενὸν τοῦ συρμοῦ, μὲ δέκα πέντε δὲ πήχεις μεταξωτοῦ μονοῦ ὡραίαν καὶ ἐπιδεικτικὴν ἐσθῆτα. Συνδυάζουσα οὕτω τὴν οἰκονομίαν μὲ ἐργασίαν εὐσυνείδητον καὶ ἀναμφισβήτητον δεξιότητα ἐξυπηρετεῖ θαυμασίως τὰ συμφέροντα τῶν πελατίδων της. Συγχαιρομεν καὶ ἡμεῖς τὴν κ. Βιτζέντζου διὰ τὴν τόσῳ ἐπιτυχῆ ἐργασίαν της.

ΠΟΘΕΝ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΣΑΣ

Πολλαὶ συνδρομήτριαί μας ἐρωτῶσι κατὰ καιροὺς ἡμᾶς περὶ τοῦ μυροπωλείου ἐκείνου, ὅπερ ἔχει ἐκλεκτότερα διὰ τὸ δέρμα μαλακτικά, ρευστὰ ἀσφαλῆ κατὰ τῶν ἐφηλίδων, βαφὰς ἀβλαβεῖς καὶ χρωμάτων φυσικωτάτων διὰ τὴν κόμην, ἐν γένει δὲ σάπωνας καὶ μύρα ἐκλεκτῆς ποιότητος.

Κατὰ τὴν γνώμην γνωστῶν χημικῶν, τὸ μυροπωλεῖον τῆς κ. Κλάρας Στίνη τὸ ἐπὶ τῆς γωνίας τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Νίκης παράγει σκευασίας, φερούσας πάντα τὰ ἀνωτέρω συστατικά, δί' ὃ καὶ τὴν μεγαλητέραν καὶ ἐκλεκτοτέραν πελατείαν ἐξησφάλισε. Δέχεται παραγγελίας καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν.

ΠΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ ΩΡΑΙΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Καθιερώθη πλέον νὰ μὴ ὑπάρχωσι δύο γνῶμαι περὶ τῆς ἐξαιρετικῆς ἐπιτηδειότητος τοῦ κ. Τσάμη ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχῆ κατασκευὴν ὑποδημάτων.

Οἱ ἄνδρες, οἵτινες τόσον πολὺ περιπατοῦσι, κατανταῖ νὰ φέρωσιν ἐπὶ δύω καὶ τρία ἔτη ὑποδήματα κατασκευασθέντα παρὰ τοῦ κ. Τσάμη, ἐν ᾧ αἱ κυρίαι οὐδαμοῦ ἀλλοῦ εὑρίσκουσι συνδυαζομένας τὴν στερεότητα μετὰ τῆς κομψότητος καὶ εὐθηνίας.

μενον τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο δρᾶμα Δὲν ἔπαυσεν ἐν τούτοις διαμαρτυρόμενος διὰ τὴν τραγῳδίαν αὐτὴν τοῦ Ἀμλέτου, τῆς ὁποίας τὸν σκοπὸν δὲν εἶχεν ἐκ πρώτης ἀπόψεως ἐννοήσει· Ἐπέστρεψεν ἐν τούτοις καὶ ἴσταται ὑπὸ τὰ παρασκήνια ποθῶν νὰ παρακολουθήσῃ, τὰ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως λεγόμενα, νὰ δυνηθῇ νὰ σχηματίσῃ, οὕτως εἰπεῖν, ἕστω καὶ ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τῆς ἀναμενούσης αὐτὸν τύχης. Ὅταν δ' ἤκουσεν ἀναφερόμενον τὸ ὄνομά του, ἐλησμόνησε πᾶσαν σύστασιν ἐκείνης, ἣν ἐλάτρευε, μὴ ἀκούων δὲ εἰμὴ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του καὶ ἀψηφῶν τὸν νόμον, τοὺς δικαστάς, τὸ κάτεργον ἐπαρουσιάσθη πρὸ τοῦ δικαστοῦ.

— Ῥοβέρτ! ἀνεφώνησεν ἡ Μαγδαληνὴ περιδεής, ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Σεῖς! ἐδῶ! ἀνεφώνησεν ὁ ἀνακριτὴς ἔκπληκτος καὶ εἰς ἄπρον συγκεκινημένος. Ὠχρός, τρέμων παρετήρει μὲ βλέμμα θολὸν τὸν ἄλλον ἐκεῖνον ἄνδρα, τὸν ὁποῖον αὐτὸς εἶχε στείλει εἰς τὸ κάτεργον, διὰ τὸν ὁποῖον εἶχε ζητήσει τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, καὶ ὅττις ἦτο, ὡς ἀπεδεικνύετο ἤδη, ἀθῶος·

Ἀθῶος; . . . Ἴσως; . . . Ἡ συνείδησις τοῦ δικαστοῦ ἦτον ἤδη ἐπαρκῶς φωτισμένη. Ὅ,τι εἶχεν ὁμολογήσει ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ κ. Γερβαίς, ὅ,τι ὁ Καρβὸλ εἶχεν ἀναγνωρίσει ἦσαν βεβαίως ἐπαρκῆ τεκμήρια τῆς ἀθωότητος τοῦ Ῥοβέρτου, ἀλλὰ τέλος πάντων οὐδὲν εἶχεν ἔτι βεβαιωθῆ καὶ ἀποδειχθῆ ἐπισήμως, καὶ νομίμως. Ἠδύναντο ἄρα νὰ ληφθῶσιν ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψιν τὰ παραληρήματα ἑνὸς παράφρονος; Καὶ δὲν ἠδύνατό τις νὰ θέσῃ ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τὰς κατηγορίας δύο γυναικῶν, ἐνδιαφερομένων ἀμέσως, ὅπως ἀθωωθῇ ὁ Ῥοβέρτος καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἑτέρα εἶχε βεβαιώσει ἄλλοτε μεθ' ὅρκου, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνήκει σήμερον.

Μεθ' ὅλην τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν βαθυτάτην ἐντύπωσιν, ἣν τῷ ἐνεποίει ἡ τρομερὰ σκηνὴ αὕτη, δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ ἀμφιβάλῃ ἔτι·

Παρῆλθον δεύτερόλεπτά τινα ἐν ἐπιβαλλούσῃ σιγῇ.

Καὶ αὐτὸς ὁ παράφρων ἐσίγα, κατακυριευθείς, οὕτως εἰπεῖν, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς επισημότητος τῆς ἐξαιρετικῆς ταύτης περιστάσεως· Κύριε, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος, ἐγκαλῶ τὴν δικαιοσύνην εἰς ἀπονομὴν δικαιοσύνης. Γινώσκετε ἤδη τὴν ἀλήθειαν Ἐγὼ δὲν κρύπτομαι! Ἰδοὺ παραδίδομαι Ἀποφασίσατε μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐμοῦ Ἀλλὰ σπεύσατε διότι φοβοῦμαι ὅτι θ' ἀποθάνῃ.

— Ὑπάρχει φόβος τοιοῦτος; εἶπεν δεῖσαγγελεὺς στρεφόμενος πρὸς τὸν ἰατρόν.

— Ἡ ζωή του εἶνε ζήτημα στιγμῶν μόνον, εἶπε.

Κραυγὴ ἀγρία καὶ ὀδυνηρὰ ἠκούσθη τότε ἐκπεμπομένη ἐκ τοῦ στήθους τοῦ Καρβόλ, ὅστις μὲ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἠνωρθωμένας, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπερμέτρως ἀνοικτοὺς ἔκραξε. Θὰ ἀποθάνω λοιπόν; Ναί! θὰ ἀποθάνω. Ἐγερθεὶς τότε καὶ κλονιζόμενος διηυθύνθη πρὸς τὸν Ῥοβέρτον. Συγγνώμην! εἶπε. Ὦ! συγγνώμην!

Στρεφόμενος δὲ πρὸς τὸν εἰσαγγελέα. Θέλω νὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα, προσέθηκε. Εἶσθε δικαστής . . . . Γράψατε! . . . .

Ὁ κ. Ἀρδουὲν ἔλαβε θέσιν παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἤρξατο ἐκτελῶν χρέη γραμματέως, ἐνῶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἠκροᾶτο τῆς ἐπ σήμου ὁμολογίας τοῦ ἀληθοῦς ἐνόχου.

Τότε ὁ Κορβὸλ μὲ φωνὴν βραχνὴν καὶ ὑπόκωφον, ἥτις ἐφαίνετο ἐξερχομένη τοῦ τάφου, βραδέως τσαυλίζων, ἱστάμενος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὅπως ἀνακτήσῃ νέας δυνάμεις, διηγήθη τὰ κακουργήματά του.

Ὡμολόγησε τὰ πάντα, ἀποκαλύπτων καὶ τὰς μᾶλλον ἐνόχους τῶν σκέψεών του, τὰ ἀποτροπιαστότερα σχέδια, ὧν τὴν πραγματοποίησιν μόνον ἰδιοτροπίαι τῆς τύχης εἶχον παρεμποδίσει.

Καὶ οἱ θεαταὶ μὲ τὴν καρδίαν συνεσφιγμένην ἐν ἀγωνιώδει στενοχωρίᾳ ἠκροῶντο τῆς τρομερᾶς ταύτης ὁμολογίας, τῆς ὑπὸ τόσον παραδόξους καὶ ἀπροσδοκήτους ὅρους γενομένης.

Ὅταν ἐτελείωσεν, ἤγειρε τὴν χεῖρα καί: θέλω νὰ ὑπογράψω! . . . . νὰ ὑπογράψω! . . . . προσέθηκε. Ἀλλά . . . . ταχέως: . . . διότι: . . . δὲν μοὶ μένει πλέον καιρός Ἔλαβε τὴν γραφίδα ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ἔγραψε καθαρῶς καὶ εὐδιακρίτως τὸ ὄνομά του ὑπὸ τὴν κατάθεσίν του·

Μόλις ἀφῆκε τὴν γραφίδα καὶ ὁ βραχίων του ἔπεσεν ἀναίσθητος, ἐνῶ ὅλον τὸ σῶμα του ἀκίνητον, ἔμενε γαλβανισμένον, ὡς ἀγκλμα ἐκ χαλκοῦ.

Γενικὴ παραλυσία, εἶπεν ὁ ἰατρός... Εἶναι ἡ ἀναπόφευκτος λύσις τῆς τρομερᾶς αὐτῆς ἀσθενείας. Ἀέφνης ἐκ τοῦ ἀπολιθωμένου ἐκείνου στόματος ἠκούσθησαν αἱ λέξεις: Θεέ! ἔλεος!

Ἔπειτα οἱ ὀφθαλμοί του ἐκλείσθησαν, μακρὸς στόνος ἐξῆλθε τοῦ στήθους του καὶ ἀποτόμως ἔπεσε πρὸς τὰ ἔμπρος, ὡς ὄγκος... Ἦτο νεκός

Παρῆλθον τρεῖς μῆνες πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς δίκης τοῦ Ῥοβέρτου Δερός, ὅστις ἀνεκηρύχθη ἀθῶος, μετ' ἐνδείξεων γενικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ συμπαθείας.

Ἡ ἔπαυλις τῶν Καρμερὲτ διευθύνεται ἤδη παρὰ τοῦ Γουελάν, ὅστις ἑτοιμάζεται νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του καί τοι γέρων, τὴν ἐπαύριον τῶν γάμων τοῦ Ῥοβέρτου μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς, οὗς θὰ εὐλογήσῃ ἡ θετὴ των δύο νέων μήτηρ κ. Γερβαίς.

Ὁ Φλωριμών, μεθ' ὅλας τὰς παρακλήσεις τῶν φίλων του, ὅπως μείνῃ πλησίον των, ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ θεάτρου του, ἀντιτάσσων ὅτι οἱ καλλιτέχναι δὲν ἀνήκουσιν εἰς ἑαυτούς, ἀλλ' εἰς τὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν πατρίδα.

ΤΕΛΟΣ